

Sygn. akt V CZ 52/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa H. Sp. z o.o. Spółki komandytowej w K.

przeciwko M. T.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2015 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 23 stycznia 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w G. odrzucił apelację powódki H. Spółki z o.o. Spółki komandytowej, od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 17 lipca 2014 r., w sprawie przeciwko M.T. o zapłatę. Zdaniem Sądu Okręgowego strona powodową wniosła apelację od orzeczenia nieistniejącego ponieważ w sentencji wyroku z dnia 17 lipca 2015 r, Sąd pierwszej instancji orzekł jedynie co do uchylenia nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 września 2013 r., ale nie zawarł rozstrzygnięcia co do *meritum* sprawy, w której powódka domagała się zasądzenia od pozwanego M. T. kwoty 54.743,64 zł z odsetkami od dnia 1 maja 2013 r. do dnia zapłaty. Sąd drugiej instancji stwierdził, że wobec kategorycznego brzmienia art. 325 k.c., nie jest możliwe przyjęcie, iż o rodzaju orzeczenia zaświadczać miało nie określenie przy pomocy którego sąd sformułował sentencję, lecz wnioskowanie na podstawie treści uzasadnienia i uznanie, że w sentencji sąd powinien użyć innego sformułowania. W każdym wypadku orzeczenia ma treść taką, jaka wynika z formuły sentencji. W rozpoznawanej sprawie formuła sentencji zaskarżonego wyroku jest jednoznaczna i bezsprzecznie apelację wniesiono od nieistniejącego orzeczenia.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła powódka H. S. z o.o. Spółka komandytowa zaskarżając je w całości. Zarzuciła naruszenie art. 370, art. 325 oraz art. 326 k.p.c. i wniosła uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżąca podniosła, że ogłoszenie kwestionowanego apelacją wyroku nastąpiło ustnie na posiedzeniu jawnym w dniu 17 lipca 2014 r. W posiedzeniu tym brał udział pełnomocnik powódki, którego zdaniem sentencja ustna ogłoszenia wyroku zawierała również sentencję dotyczącą oddalenia powództwa. Pełnomocnik nie miał wątpliwości, że sprawę w pierwszej instancji przegrał w całości, czego wyrazem jest złożenie następnie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku z zamiarem wywiedzenia apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca wnosząc apelację od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 17 lipca 2014 r. wskazała, że wyrok ten uchylił nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 września 2013 r. i oddalił jej powództwo. Z sentencji przedmiotowego wyroku wynika, że Sąd Rejonowy w G. orzekł jedynie w zakresie uchylenia nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 września 2013 r., nie sformułował jednak rozstrzygnięcia oddalającego powództwo.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jurysdykcyjną częścią wyroku jest wyłącznie jego sentencja nie zaś jego uzasadnienie. Pominięcie przez sąd w sentencji orzeczenia kończącego sprawę w instancji o całości żądania, stwarza stronie uprawnienie do domagania się uzupełnienia orzeczenia, nie daje natomiast podstawy do zaskarżenia orzeczenia z tej przyczyny. Nie można bowiem zaskarżyć orzeczenia, które nie istnieje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2011 r., I CSK 138/11, niepubl., z dnia 5 września 2008 r., I CZ 61/08 – niepubl., z dnia 8 sierpnia 2012 r., III CZ 58/12, niepubl.). W tym zakresie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego należy znać za trafne.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.

kc